

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

ETT LIV I KÄRLEK

Efesierbrevet 5:1-2 • Predikan G8B 2022-11-20 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

I vår vandring genom Efesierbrevet går vi in i ett nytt kapitel. Och det är som att vi kommit upp på en bergstopp. Plötsligt ändras luften en smula och vi kommer upp på en höjd som liknade det vi såg i de tre första kapitlen. Paulus fortsätter att förklara vad det innebär att klä av sig den gamla människan för att istället leva som en ny människa. Han har gett instruktioner i hur vi ska använda våra ord, att vi ska tala sanning med varandra, att vi ska tala så att det bygger upp där det behövs, hur vi ska agera när vi vredgas och att vi ska arbeta hårt så att vi har något att dela med oss åt varandra. Och snart kommer han att fortsätta med liknande rörelser i hur vi ska lägga bort det ena och klä i oss det andra. Men här är det som att han tar en liten paus för att ta ny sats.

Då ger han oss två uppmaningar, en i varje vers, som inte riktigt liknar det som varken kommit före eller kommer efter. Den första uppmaningen är att vi ska bli Guds efterföljare, eller mer ordagrant, Guds imitörer. Det grekiska ordet är μιμητής, det är därifrån vi får ordet ”att mima”, eller på engelska ”mimic”. Vi ska mima till Gud. Vi ska imitera honom.

Den andra uppmaningen är att leva i kärlek, eller mer ordagrant, att *vandra* i kärlek. Att vandra i kärlek. Det handlar om hur vi ska leva. Vi ska leva i kärlek. Efter att Paulus har ägnat de tre första kapitlen åt lära, åt att undervisa en massa saker växlar han över i det fjärde kapitlet och säger att vi ska leva värdigt den kallelse vi har fått. Det innefattar många saker. Dels handlar det om att leva i ödmjukhet, verserna 1-3. Och sedan att leva i enhet, verserna 4-16. Sedan i vers 17-32 handlar det om att leva annorlunda mot hur vi tidigare levde, som han säger i vers 17, ”lev inte som hedningarna lever”. Och nu i kapitel 5 handlar det först om att leva i kärlek, sedan i vers 8 att leva i ljuset, och sedan i vers 18 visar han ett liv i den helige Ande, och sedan i kapitel 6, vers 10, ett liv i krig.

Så genom brevets sista tre kapitel får vi se olika aspekter av vad det innebär att leva som kristen. Men själva centrum av allting har vi här, nämligen att leva i kärlek. Att vara Guds imitör. Att likna honom, och att likna honom på ett specifikt sätt, nämligen i hans kärlek.

I dessa två verser har vi två oerhört grundläggande teman i den kristna tron. Här har vi kärnan. Här har vi två av de absolut vackraste sakerna som mänskliga öron överhuvudtaget kan höra. Här har vi det mysterium som änglar längtar efter att blicka in i. Och det finns därför ingenting jag kan säga till förklaring som kan göra det här rättvisa. Dessutom har ni hört mig prata om de här sakerna många gånger förut. Men här får jag ett nytt försök att beskriva det obeskrivliga. Och ni får en ny möjlighet att begrunda det vackraste som finns.

Jag delar upp återstoden av predikan i två huvudsakliga punkter där vi ska titta på två faktum, två indikativ, två saker som är sanna och grundläggande i den kristna tron. Först ska vi titta på det faktum att vi som kristna är Guds älskade barn. Därefter ska vi titta på hur Kristus älskat oss, det vill säga, Kristi kärlek. Det är mina två huvudsakliga punkter. Sedan kommer en kort tredje punkt där vi funderar på hur vi kan gensvara på vad vi just hört.

I. GUDS ÄLSKADE BARN

Paulus säger i den första versen,

Efesierbrevet 5:1 (SFB-15)

•Bli därför Guds efterföljare, som hans älskade barn.

Paulus uppmanar oss att imitera Gud, likt hans älskade barn. Han skriver till en kristen församling och logiken är alltså att eftersom vi som är kristna är Guds älskade barn ska vi imitera Gud på ett liknande sätt som barn imiterar sina föräldrar.

Älskade vänner, jag hoppas att ni som är vana att höra mig predika vet vad jag tänker säga nu. Det faktum att vi som är kristna kallas för Guds barn är det största som finns. Ingenting kan bli större. Här har vi den största skillnaden mellan den kristna tron och den moralism som präglar alla andra livsfilosofier. Alla andra har en lista med meriter. Alla andra har en frälsningsväg. Alla söker efter frälsningen eller det goda livet och alla har en idé om vad jag behöver göra för att uppnå just detta. För vissa handlar det om pengar. Man behöver göra först det ena och sedan det andra för att samla på sig en förmögenhet. För andra handlar det om att göra ett antal goda gärningar så att den gud man tillber ska acceptera mig in i paradiset.

Men den kristna tron är helt unik i att den inte följer den logiken. Den kristna tron säger inte att om du gör ett antal goda gärningar så kommer Gud att acceptera dig. Och som kristna kan vi inte reduceras till att bara kallas för troende. Förstå mig rätt, som kristna *är* vi troende, men vi är så mycket mer än så. Inte heller räcker det med att säga att vi har fått våra synder förlåtna. Det är sant att vi är förlåtna, men vi är så mycket mer än så. Det räcker inte ens att säga att vi har fötts på nytt och fått ett nytt sorts liv, hur stort det än är.

Nej, den som är kristen är Guds älskade barn.* Det är det mest grundläggande sättet vi ska se på oss själva. Ja, han är den gode herden och vi är hans får. Ja, han är vinodlaren och vi är grenarna. Ja, han är vår kung och vi är hans medborgare. Ja, han är vår skapare och vi är hans skapelse. Det finns mängder av bilder, men när Jesus berättar för oss hur vi ska be säger han. ”Så ska ni be: vår Fader...”

I någon mån är det helt korrekt att vi förhåller oss till honom som vår kung och tilltalar honom som ”ers majestät” eller ”herre”. Men samtidigt finns något förminskande i det eftersom han är så oerhört mycket mer. Tänk om jag var magister på en skola och mina barn gick i den klass som jag undervisade. Visst vore det på något sätt korrekt om de tilltalade mig som ”magistern”. Men om vi kom hem och de fortsatte att kalla mig ”magistern” skulle något gå förlorat, eller hur? Ja, jag är deras magister, men det är ju inte det som definierar vår relation djupast sett. Jag är deras far, och just ordet ”far” (eller ”pappa”) är det enda som är stort nog att famna djupet av den tillgivenhet och kärlek som finns mellan oss. Det är det enda ord som är stort nog att rymma alla de särskilda privilegier ett barn har, på ett sätt som ingen annan har. Allt annat är förminskande.

Fyra privilegier

Jag nämnde privilegier. Att vara Guds älskade barn är unikt och obeskrivligt stort. Jag skulle vilja nämna fyra privilegier som är unika för barnskapet och som kännetecknar den kristnes relation till Gud. Ibland har jag använt dessa fyra som diagnostiska frågor; som ett sorts test för att se om en persons tro motsvarar vad Bibeln faktiskt säger att vi är. Därför att vi har alla en tendens att glömma vad det innebär att vi faktiskt är barn och istället förhålla oss till Gud mer som en arbetsgivare. Så när jag går igenom dessa fyra privilegier som vi har som Guds älskade barn vill jag att du samtidigt ställer frågan: kännetecknar det här min tro? Eller lever jag mer som en föräldralös, eller rent av en slav?

1. *Acceptans*

Det första privilegiet är *acceptans*. Om Gud är din arbetsgivare innebär det att han kan ge dig sparken om du inte sköter dig. Då måste du hela tiden visa dig från din bästa sida och du kan egentligen bara komma till honom när du gjort något bra. Du kan löneförhandla med honom: ”om jag gör det här, så ger du mig det här”.

Men så är det inte med en förälder. Något som kännetecknar en förälders kärlek är hur djupt den sitter. Jag har två yngre bröder. Två av oss brukar skoja med den tredje och säga att han kompenserar sitt dåliga utseende med låg intelligens. Men poängen är att mamma älskar honom ändå! Därför att det är sådan en förälders kärlek är. Den är fast som berget. Det finns ingen fördömmelse för den som är Gud älskade barn.

Hur är det med dig, lever du i ett barns frihet eller går det upp och ner för dig beroende på om du känner att du levt upp till standarden? Känner du att du måste leverera för att Gud ska älska dig? Tänker du att Gud ska svara på dina böner för att du gjort så många fina saker?

2. *Tillträde*

Det andra privilegiet är *tillträde*. Låt oss återvända till bilden av Gud som en arbetsgivare och du är en arbetstagare. En arbetstagare kan få sparken, men ett barn får inte sparken. Det är *acceptans*, det var första privilegiet. Men det andra privilegiet är att en arbetstagare har begränsat tillträde till sin chef. Det kan vara så att du har en fantastiskt fin relation till din chef, men du kommer inte att väcka honom klockan tre på natten för att be om ett glas vatten. Eller för att han ska trösta dig när du drömt en mardröm. Därför att ditt tillträde till honom är begränsat.

Om du däremot är ett barn så inte bara kan du väcka dina föräldrar mitt i natten – du kommer dessutom att få ta emot extra omsorg. Om det är något som berör dig så vill dina föräldrar höra dig berätta om det. Du har obegränsat tillträde eftersom föräldrarnas kärlek till dig är så djup.

3. *Beskydd*

Det tredje privilegiet är *beskydd*. När vårt äldsta barn föddes, alltså när jag gick från att inte vara pappa till att vara det; när jag höll denne lille hjälplösa krabat, och när jag såg honom försöka lära sig att amma, drabbades jag av en insikt, nämligen att jag aldrig mer kommer att kunna vara lycklig om inte han är det. Det är förstas mer intensivt och mer konkret när barnen är små, men som förälder blir man inte av med bandet till sitt barn: att min lycka är förbunden med barnets lycka. Så djupt investerad är föräldern i barnets väl, att man vill göra allt som står i ens makt för barnets goda.

Detsamma gäller Gud. Romarbrevet 8:28 säger att Gud låter allt samverka till det bästa för den som älskar honom och är kallad av honom. Allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud och är kallade efter hans beslut.

Det innebär i sin tur, som Hebreerbrevet 12:7 säger, att det är för vår fostran som vi får utstå lidande. Eftersom fäder fostrar sina barn. Om vi inte får fostran är vi oäkta barn och inga riktiga söner. Gud fostrar oss för vårt bästa, för att vi ska få del av hans helighet. Han fostrar ger frid och rättfärdighet som frukt.

Frågan är: kan du lita på Guds beskydd och omsorg om dig? Eller säger du som MacBeth, när hans mordkomplott inte alls gått som han hade tänkt sig, att,

Livet är bara skuggan som passerar. En stackars skådespelare som väsnas och kråmar sig sin timmes tid på scenen, och aldrig mer hörs av. Det är en skröna. En dåres pladder, fullt av larm och stormar, som ingenting betyder.

//Life's but a walking shadow, a poor player that struts and frets his hour upon the stage and then is heard no more. It is a tale told by an idiot, full of sound and fury, signifying nothing.

Han kastar upp sina armar i förtvivlan inför meningslösheten. Han är utan hopp och utan Gud i världen. Eller lever du i ett barns frihet, som också inför det största av lidanden kan förtrösta på sin himmelske Faders godhet i förvissning att allt – precis allt – kommer att samverka till det bästa för hans älskade barn?

4. Arv

Det fjärde privilegiet är ett *arv*. Den som har glömt sitt barnskap lever alldeles upptagen av vad man har eller inte har här och nu. Man lever inte i ljuset av det kommande. Älskade vänner, den 103:e psalmen säger att ”våra dagar är som gräset. Vi blomstrar som blomman på ängen. Vinden sveper fram över den och den är borta, dess plats minns den inte mer. Men Herrens nåd varar från evighet till evighet över dem som vördar honom och hans rättfärdighet.”

När vi lever i ljuset av det kommande så kommer vi att se annorlunda på våra omständigheter här och nu. Det blir lättare att vänta. Det blir lättare att leva med vetskapen att varje orättvisa inte kommer att redas ut under mina livsdagar. Jag kan släppa taget lite om allt som verkar vara så viktigt. Gud har förberett ett arv åt mig, något som är långt större än jag någonsin kunnat be eller tänka.

Kan du leva i ett barns förtröstan på att allting kommer att ordna sig? För om du är Guds barn kan inget vara mera sant. Allting kommer att ordna sig. Han som är oändlig i makt och vishet, rättfärdighet, godhet och sanning kommer att ta hand om dig.

Sammanfattning

Så – ett barns privilegier är *acceptans*, att leva ett liv utan fördömelse eller skuld. Det är *tillträde*. Du är aldrig ensam och han vill alltid möta dig i bön. Det är *beskydd*. Du behöver inte vara orolig eftersom han låter allt samverka till det bästa. Och du har ett *arv* som väntar. Du kan leva i ljuset av evig glädje, vilket innebär att du kan släppa greppet om allt som händer här och nu.

Det finns ingenting i denna värld som är jämförbart med det faktum att vi är Guds älskade barn. I den här världen är vi gäster och främlingar eftersom vårt medborgarskap är i himlen. Han låter oss vara i den här världen en kort tid och den här världen präglas av synd. Men han har frälst oss ut ur mörkrets välde och fört oss in i sin älskade Sons rike. Vi är hans älskade barn, och han för oss fram enligt sin oändliga vishet och faderliga kärlek. Därför behöver vi inte göra oss några bekymmer.

II. KRISTI KÄRLEK

Det var den första punkten, den första sanningen som sätter oss i rörelse mot ett liv i kärlek. Den andra punkten kommer ur den andra versen. Jag kallar punkten för "Kristi kärlek"

Efesierbrevet 5:2 (SFB-98)

•Och lev i kärlek, så som Kristus har älskat oss och utgett sig själv för oss som en offergåva, ett väldoftande offer åt Gud.

Paulus uppmanar oss att imitera Gud och här uppmanar han oss att leva i kärlek. Hur ser den kärleken ut? Den ser ut som Guds kärlek. Som Kristi kärlek. Så för att teckna en bild av Kristi kärlek skulle jag bara vilja kommentera den här versen ord för ord.

"Så som Kristus har älskat oss"

Vi börjar med orden "så som Kristus har älskat oss". Låt oss begrunda att Kristus har älskat oss. Paulus uppmanar oss att älska så som Kristus har älskat oss. Det är måttstocken. Hur har han älskat oss?

Ja, om du känner att du egentligen är en ganska god person som har levt ett gott liv och egentligen aldrig orsakat någon skada hos någon, då vore det ju inte särskilt konstigt om han älskade dig.

Men om du inser sanningen om dig själv, till exempel den sanning Paulus talar om i Romarbrevets femte kapitel, då börjar du se nya djup av Kristi kärlek. För vilka är vi? Vi är inte bara kraftlösa och svaga, vi är ogudaktiga, vi är syndare, vi är Guds fiender och vi är onda. Paulus säger att han vet att det inte bor något gott i honom, det vill säga i hans kött (Rom 7:18).

Vänner, om vi inte känner till sanningen om oss själva kan vi inte heller förstå djupet av Kristi kärlek! Det fanns ingenting i oss själva som var åtråvärt för honom. Vi var "oförnuftiga, trotsiga och vilsna", säger Paulus i Titus 3:3, "vi levde i ondska och avund, vi var avskyvärda och hatade varandra." Det är sådana vi var. Det ger oss en inblick i Jesu kärlek. Trots att vi var sådana älskade han oss.

Paulus säger i förra kapitlet i Efesierbrevet att "vårt förstånd var förmörkat. [Vi var] främmande för livet i Gud därför att [vi var] okunniga och förhärdade i [våra] hjärtan. Avtrubbade kastade [vi oss] ut i orgier och ägnade oss åt all slags orenhet och fick aldrig nog." (Ef 4:18-19). Trots detta älskade han oss.

"Utgett sig själv" – aktivt

Därefter säger Paulus att Kristus "utgett sig själv för oss". Se hur aktiv han är. Det var aldrig fråga om att han bara lät onda saker hända honom. Han sökte upp det.

Han gav upp alla sina rikedomar. Paulus säger i Filipperbrevet 2 att Kristus inte höll fast vid jämlikheten med Gud. Han lade den åt sidan och utgav sig själv och tog en tjänarens gestalt. Paulus säger i Andra Korinthierbrevet 8:9 att ”han var rik men blev fattig för er skull, för att ni genom hans fattigdom skulle bli rika”. Han lade sin rikedom åt sidan och ödmjukade sig. Men han lade inte bara sin rikedom åt sidan utan han utgav sig själv. Han gav sitt eget liv. Han gav det som ett offer. Han säger i Johannes 10:18 att ingen tar hans liv ifrån honom utan han ger det av fri vilja. Det är ingen passiv handling, det är något aktivt han gör själv.

När han blev tillfångatagen i Getsemane för att korsfästas drog Petrus sitt svärd för att försvara honom. Men han sade till Petrus att sätta tillbaka svärdet i skidan. ”Eller tror du inte att jag kan be min Far att han genast sänder mig mer än tolv legioner änglar?” Genom allting har han total kontroll. Allt går precis som Fadern bestämt.

På Pingstdagen kliver Petrus fram och predikar och han säger att Kristus blev utlämnad och uppspikad och dödad *efter Guds bestämda plan* (Apg 2:23). Han upprepar samma sak igen i Apostlagärningarnas fjärde kapitel när han säger att Herodes och Pilatus och hedningarna och Israels stammar utförde ”det som [Gud] med [sin] hand och [sitt] beslut hade förutbestämt.”

Kristus kom till oss och blev människa så att han kunde leva i vårt ställe och dö i vårt ställe. Han kunde när som helst ha avbrutit men han var orubblig. Han kunde ha befallt tolv legioner änglar att komma till hans hjälp. Men han gjorde inte det. Och när Guds vredes bågare ställdes framför honom för att dricka till slutet säger han i Joh 12:23 ”Vad ska jag säga? Far, fräls mig från denna stund? Nej, det är för denna stund jag har kommit.”

Han har, i ordets fullaste bemärkelse ”utgett sig själv för oss”.

"Offergåva" och "offer"

Nästa ord är ”offergåva” och ”offer”. Kristus har älskat oss och utgett sig själv för oss som en offergåva, ett väldoftande offer åt Gud.

Båda dessa ord betyder i princip samma sak. Det andra ordet ”offer” är det vanligaste ordet, men även ”offergåva” används för alla möjliga sorters offer i Gamla testamentet. Men det är intressant att Paulus använder dem tillsammans. Det visar bara hur starkt han vill betona bortom allt tvivel att Kristus utgav sig som ett offer, att Kristus är uppfyllelsen av alla de gammaltestamentliga offren.

Urtyper för det gammaltestamentliga brännoffret var ritualen på försoningsdagen. Man förde fram ett fläckfritt djur. Prästen lade sina händer på det och på det sättet förde över folkets synder till djuret. Djuret slaktades och blodet samlades upp i en skål. Det symboliserade det straff som folkets synder förtjänade. Djuret slaktades i folkets ställe. Sedan tog prästen skålen med blodet och gick in i det allra heligaste där han stänkte blodet på förbundsarkens lock som kallades nådastolen. Därefter tog de djuret och brände det och doften steg upp till Gud som en väldoft.

Allt det här tar nu Paulus och tillämpar på Kristus. Det var det här som hände Kristus på korset. Han bar folkets synd. Han slaktades i folkets ställe – i *vårt* ställe. Hans blod rann som ett offer till Gud.

"Väldoftande"

Det leder oss till nästa ord. ”Väldoftande”. Låt mig läsa två verser ur 1 Mos 8,

1 Moseboken 8:20-21 (SFB-15)

20Noa byggde ett altare åt Herren och tog av alla rena fyrfotadjur och av alla rena fåglar och offrade brännoffer på altaret. 21När Herren kände den ljuvliga doften, sade han till sig själv: "Härefter ska jag inte mer förbanna marken för människans skull, för hennes hjärtas tankar är onda ända från ungdomen. Jag ska aldrig mer döda allt levande så som jag nu har gjort.

Här har vi alltså den man som Gud har utvalt, den man som Gud älskade och som tillsammans med sin familj blev räddad från Guds dom i arken. Han kom ut ur arken och det första han gjorde var att han byggde ett altare, han tog av alla rena djur och offrade brännoffer på altaret för att visa sin tacksamhet. Och när Herren känner den ljuvliga doften säger han att han inte ska döda allt levande igen.

Här framställs Gud som en människa. Det är en antropomorfism. Gud känner förstås inte lukter som vi känner lukter. Men det förmedlar bilden av att offret var välbehagligt inför Gud, att Guds rättvisa hade blivit tillfredsställd.

Nu säger Paulus att detsamma gäller Kristus. När Kristus slaktades som ett offer i vårt ställe framstår det som en väldoft inför Gud. När han låter sin vrede drabba hans son och krossa honom är det en väldoft, en ljuvlig doft, inför honom. Eftersom offret var tillräckligt. Guds rättvisa är tillfredsställd. Priset är betalt. Allt är fullbordat.

"För oss"

Ett sista begrepp innan vi går vidare. Jag vill bara att du ska se att Paulus också skriver att Kristus har älskat oss och utgett sig själv *för oss*. För oss. Det betyder att han gjorde det i vårt ställe. Det kan inte betyda något annat. Hans offerdöd är en ställföreträdande offerdöd. Han bär det straff som vi har förtjänat. Han är Guds lamm, han är ren och fläckfri, men han ger sitt liv i syndares ställe.

Genom att bryta mot Guds förbund har vi gjort oss förtjänta av Guds förbannelse. Men Paulus säger i Galaterbrevet 4 att "när tiden var inne sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att friköpa dem som stod under lagen så att vi skulle få söners rätt", det vill säga, så att vi skulle kunna bli Guds älskade barn. Han tog lagens förbannelse och blev en förbannelse i vårt ställe.

Här ser vi Guds kärlek

Älskade vänner, här ser vi Guds kärlek till oss. Paulus säger i Romarbrevet 8:32, att "han som inte skonade sin egen Son utan utlämnade honom för oss alla, hur skulle han kunna annat än att också skänka oss allt med honom?" Han skonade inte sin Son på något sätt. Han gav honom allt och lät honom krossas som ett offer. Och, återigen, lägg märke till att Jesus Kristus inte är en passiv bricka i ett kosmiskt spel. Han gav sitt liv av egen fri vilja. Från första början hade han sin blick vänd mot korset och han vet inte av varken åt höger eller vänster. Han visste vad som skulle drabba honom och han visste vad det skulle kosta. Ändå höll han inget tillbaka.

Allt detta på grund av sin kärlek till oss. Här ser vi Guds kärlek till oss, oförtjänta syndare.

III. VÅRT GENSVAR

Det leder oss till den sista punkten som handlar om vårt gensvar. När vi ställs inför dessa två faktum, att Kristus har älskat oss och utgett sig själv för oss som en offergåva, och att vi är Guds älskade barn – vad ska vi göra?

Vår lära återspeglas i våra liv

Kom ihåg att vad vi tror om en sak kommer att präglade hur vi handlar. Vad vi innerst inne tror kommer att visa sig i våra handlingar. Om budskapet om Kristi kärlek och ditt eget barnskap verkligen har trängt in i ditt hjärta kommer det oundvikligen att leda till en vilja att leva ditt liv i tacksamhet och förtröstan. Det finns inget annat rimligt gensvar.

Det innebär att om du tror på Kristi kärlek och att du är Guds älskade barn så kommer ditt liv att präglas av kärlek till andra. I första Johannesbrevets fjärde kapitel argumenterar Johannes för att den som älskar Gud också kommer att älska bröderna i församlingen. De två hänger ihop. Om du inte älskar bröderna så är det helt enkelt inte möjligt att du älskar Gud. Det är en tom bekännelse.

Och bara för all tydlighets skull. När vi talar om att ”älska bröderna” handlar det inte om varma känslor. Det kan absolut vara så att vi hyser varma känslor för de vi älskar, men att hysa varma känslor är inte att älska. Jesus säger att vi ska älska våra fiender. Nej, att älska handlar om att sätta den andres bästa framför sitt eget. Att möta den personen på hans eller hennes villkor och verka för hans eller hennes bästa. Det kräver närvaro och att du lyckas se bortom dig själv för ett ögonblick. Du kan inte älska en person under den halvtimmen du har ledig varje vecka. Då är du fortfarande fast i dina egna villkor. Nej, du älskar någon när du släpper taget om dina egna preferenser och gör vad du kan för att ge honom vad han verkligen behöver.

Vi representerar honom

En annan sak att hålla i åtanke är att eftersom vi är Guds älskade barn bär vi också hans namn. Han har förbundit sig till oss. Han kallar oss sina. Vi är hans. Så vi representerar Guds namn i den här världen. Det är en ära för oss, men det är en nyttig påminnelse att våra handlingar är större än oss själva. De återspeglar inte bara vad som finns i våra egna hjärtan utan också vår himmelske Fader.

Vi imiterar honom

Så, vad betyder allt detta för oss? Paulus uppmanar oss att leva i kärlek så som Kristus har älskat oss. Vi imiterar honom.

Paulus säger i Filipperbrevet 2:5 att vi ska vara så till sinnes som Kristus Jesus var. Och han säger i versen innan att vi inte ska se till vårt eget bästa utan också till andras. Kristus såg inte till sitt eget bästa. Han krävde inte att få sin rätt. Han vägrade inte när det gick emot hans känslor. Han var villig att ge upp sin bekvämlighet. Han såg inte till sitt eget bästa, utan hans kärlek drev honom mot oss syndare.

Det innebär att när vi lever tillsammans som församling så älskar vi varandra på samma sätt. Och när vi möter svåra människor, även människor som gör oss illa, som attackerar oss och förtalar oss så vill vi möta dem som Kristus mötte oss.

AVSLUTNING

Det finns ingenting i världen som kan jämföras med friheten och privilegiet att vara en kristen. Vi är fria från fördömelse och kan förtrösta med hela våra liv på vår himmelske Faders vishet och makt. Låt oss hämta kraft och glädje i vad Kristus har gjort för oss och låt oss i den helige Andes kraft omvandla det till glädje och tacksamhet så att vi kan ge oss själva till andra.